

Alleen thuis

'Hè, wat vervelend. Nu moet ik toch vanavond toch nog weg!' Met een zucht legt moeder de telefoon neer.

'Wie belde er?' vraagt Kim.

'Het ziekenhuis. Er zijn zoveel zieke verpleegsters dat ze vroegen of ik een paar uurtjes kan invallen. En papa komt pas over een uur thuis.'

'Ik kan best even alleen thuis blijven hoor!' zegt Kim dapper.

'Ja, dat weet ik. Maar ik vind het niet leuk voor je,' antwoordt moeder. 'Op zaterdagavond wil ik graag thuis zijn.'

Ze trekt haar jas aan en geeft Kim een kus. 'En niet te laat naar bed hè?'

Als moeder weg is, kijkt Kim op de klok. Halfacht. Wat zal ze eens gaan doen?

Opeens weet ze het. Ze gaat alvast het brood voor zondagmorgen bakken. Ze heeft moeder al zo vaak geholpen, dat ze het nu best alleen kan.

Ze pakt de bakvorm uit de broodbakmachine en zet hem op de weegschaal. Dan giet ze er precies 500 gram meel in. Daarna tien gram suiker en tien gram zout. Uit de koelkast pakt ze een boter. Met een mes snijdt ze er een klontje af en doet het in de bakvorm. Ze denkt even na. Wat nu? O ja, water! Ze pakt een maatbeker en vult hem precies tot het streepje waar 300 bij staat.

Zo, nu zit alles erin. Ze zet de bakvorm in de machine. Even denken.... Stand 2, daar stelt mams hem altijd op in. Dan drukt ze op de startknop en komt de machine tot leven. Kim kijkt genietend toe hoe het meel wordt gemixt. Dat wordt morgenochtend weer een heerlijk smullen!

Ze doet de klep dicht en kijkt op het display. Over drie uur en vijf minuten is het broodje klaar, maar dan slaapt ze natuurlijk allang.

Ze knipt wat lampen aan en kruipt met een boek op de bank. Toch wel vreemd om zo opeens alleen thuis te zijn. Uit de keuken komt het geluid van de mixende broodbakmachine, maar soms hoort ze ook andere geluiden. De trap die kraakt, een deur die klappert. Ze is niet echt bang, maar toch is ze blij als ze een half uurtje later de voordeur hoort opengaan.

'Ha paps!' Ze geeft hem een knuffel. 'Ik ben alleen thuis, want mama moest plotseling invallen omdat er zieken waren. En ik heb alvast een broodje gemaakt!'

De volgende morgen gaat Kim vroeg naar beneden om het brood te snijden. Papa of mama heeft hem de vorige avond op een snijplank gezet, met een theedoek erover.

Nieuwsgierig trekt ze de theedoek weg. Maar... wat is dat nou? Hoe kan haar brood zo klein zijn?

Normaal is het veel groter! Ze knijpt er in. Het brood is keihard!

Papa komt de keuken inlopen. Hij grinnikt om Kims beteuterde gezicht.

'Weet je zeker dat je er alle ingrediënten in hebt gedaan, Kim?'

Kim denkt snel na. Meel, boter, suiker, zout, ...

'O nee! Ik ben de gist vergeten! Wat dom!'

Vader doet de pedaalemmer open.

'Wat? Weggooien?'

'Ja, dat brood is echt oneetbaar. Sorry.'

Met een zucht gooit Kim het brood in de bak. Vader slaat zijn arm om haar heen.

'Geef niks, Kim.' Hij zet de oven aan en pakt een pakje afbakcroissants uit de kast. 'Zullen we als troost deze maken?'

'Yes!' roept Kim. Want warme croissants, dat is nog lekkerder dan zelfgebakken witbrood!